

РЕШЕНИЕ

№ 3979

гр. София, 14.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 17.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **11995** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.118, ал.1 и ал.3 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, вр. чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по Жалба, подадена от Г. В. П. с ЕГН [ЕГН] и адрес: [населено място], [улица], вх.Б, ап.4, ап.5 срещу Р.-21-538/14.08.2020 г. на директора на ТП на НОИ – С. град, както и потвърденото с него Разпореждане № РВ-3-21-00774104/30.06.2020 г. на ръководителя на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване, с което на основание чл.114, ал.2, т.2 и чл.114, ал.3 от КСО, е разпоредено на Г. В. П. да възстанови добросъвестно получените парични обезщетения поради общо заболяване /парично обезщетение при нетрудова злополука за периода от 06.02.2017 г. до 17.03.2020 г./, в общ размер на 10674,84 лв...

Жалбоподателят навежда оплаквания за незаконосъобразност на обжалвания акт, поради неправилно приложение на материалния закон. Моли съда да отмени решението на директора на ТП на НОИ – С. град, както и потвърденото с него разпореждане за възстановяване на добросъвестно получени суми за обезщетение за общо заболяване. В съдебно заседание, жалбоподателят - редовно призован, се представлява от адв. И.. Поддържа жалбата и допълва доводите в нея. Моли за отмяна на оспорения административен акт.

В съдебно заседание, ответникът – директорът на ТП на НОИ – С. град, чрез

процесуалния си представител юрисконсулт В. , оспорва жалбата. Излага аргументи за законосъобразност на оспорения акт. Искането към съда е да отхвърли подадената жалба като неоснователна.Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София град, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, взе предвид становищата на страните и на основание чл.168, ал.1 от АПК въз основа на събраните по делото доказателства провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл.146 от АПК, намери следното:

Жалбата е подадена от лице по чл.147, ал.1 от АПК, за което оспореният административен акт създава задължения, при спазване на срока по чл.149, ал.1 от АПК, във вр. с чл.118, ал.1 от КСО, срещу подлежащо на съдебен контрол решение на директора на ТП на НОИ – С. град /на основание чл.118, ал.1 от КСО/, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна. Съображенията са следните:

Не се спори по делото, че в периода от 06.02.2017 г. до 17.03.2020 г. Г. В. П. е ползвал обезщетение за временна нетрудоспособност по 12 болнични листове. В същия период данни за жалбоподателя по чл.5, ал.4 от КСО са подавани от осигурителя К. 32-ММ Е. и И. Е., както и С. 49 Е.. Безспорен е и факта, че за ползваните отпуски поради временна неработоспособност за горния период той е получил парични обезщетения на обща стойност 14075,98 лв.

Със заповед № ЗР-5-21-00595789/19.07.2019г на ръководителя на контрола по разходите на ДОО на осигурителя К.- 32 ММ Е. е възложена проверка.От това дружество за Г. попов са представени удостоверения № 9 ведно с 8 бр. Болнични листове за периодите 06.02.2017-07.03.2017;08.03.2017-06.04.2017, 03.10.2017-01.11.2017,02.11.2017-01.12.2017,01.03.2018-03.04.2018,04.04.2018 03.05.2018, 04.05.2018-02.06.2018,29.08.2018-11.09.2018.При извършената проверка с писмо от ТД на НАП С. от 21.02.2019г информирали органит епо осигуряването,че дружеството е с едноличен собственик и управител К. И. Ш. с адрес [населено място], [улица].Към дата 29.01.2019г дружеството няма актуални договори за поддръжка на ФУДВ и регистриран само един търговски обект в [населено място]-обект на продажба на закуски.За К. 32 ММ Е. са установени 27 трудови договора,като са установени и публични задължения за данъци и осигурителни вноски в размер на 152405,82лв.Дружеството не е подавало ГДД за периода 2015-2017,нио пък има обявени ГФО.Предвид получения отговор от ТД на НАП С. е изразено становище,че не са налице данни доказващи извършване на търговска дейност от дружеството след 2014г и извършване на дейност от лицата по трудово правоотношение,за които има подадени данни по чл.5 ал.4 т.1 от КСО в Р..Жалбоподателят е получил на 29.07.2019г искане за явяване в ТП на НОИ С. град за изясняване на факти и обстоятелства във връзка с упражняваната трудова дейност в дружеството.Същият не се явил да даде обяснения.Другите явили се лица декларират различни обяснения във връзка с дейността си,като установения предмет на дейност на дружеството е дейност на питейни заведения-обект за продажба на закуски и заведение за кафе в П..В хода на преписката е установен контакт с управителя на дружеството- К. Ш. благодарение на

служители на СДВР- 05 РУ на дата 27.09.2019г.Ш. е посочил,че е придобил дружеството от трето лице ,като сделката е извършена пред нотариус ,за което получил сумата от 50 лв.Същият потвърдил,че дружеството не е извършвало дейност,като той самият не е назначавал никого на трудов договор,не познава лица,назначени по трудов договор в дружеството,не е подавал данни в регистъра на осигурените лица,не е изготвял счетоводни документи,както и не е подавал никакви документи,свързани с тези правоотношения в ТП на НОИ С. град.В декларацията си твърди,че не е упълномощавал друго лице да извършва каквито и да било действия от името и за сметка на дружеството.Ш. се е подписал собственоръчно в присъствието на ст.инспектор по осигуряването към ТП на НОИ С. град и мл. Полицейски инспектор към 05 РУ-СДВР.Предвид изложеното органите по осигуряването издали задължителни предписания № ЗД-1-21-00715284/14.01.2020г ,с които задължило К. 32 ММ Е. да заличи подаданите данни по чл.5 ал.4 от КСО за всички лица ,наети по трудово праоотношение в периода 01.03.2016-31.07.2019г.Този акт е бил съобщен по реда на чл.110 ал.4 от КСО на дата 21.01.2020г и е влязъл в законна сила след изтичането на законоустановения срок за оспорването му.Въз основа на него е издадено и оспореното по административен ред разпореждане № РВ-3-21-00774104/30.06.2020г на ръководителя на контрола на разходите на ДОО при ТП на НОИ С. град,с което е разпоредено Г. В. П. да възстанови добросъвестно полученото обезщетение поради общо заболяване в периода 06.02.2017-17.03.2020г в размер на 10674,84лв.

Разпореждането е връчено на П. ,но няма категорични данни кога е станало това .. В срока по чл.117, ал.2, т.2 от КСО той подалал срещу него Жалба вх. № 1042-21-10-834/24.07.2020 г. до директора на ТД на НАП – С. град.

В срока по чл.117, ал.3 от КСО ръководителят на ТП – С. град на НОИ е издал актът – предмет на съдебен контрол в настоящото производство, а именно: Решение № 1040-21-538/14.08.2020 г., с което отхвърлил оспорването като неоснователно.

В хода на съдебното производство са изслушани показанията на свидетелите Б. Л. Н. и Р. П. К.. Съдът кредитира показанията му, тъй като ги намира за безпристрастни, а освен това за подробни, обективни, последователни, логични и напълно кореспондиращи както помежду си, така и с останалия доказателствен материал. Според тях, през 2019г било извършено посещение с помощта на свид.Н.- полицейски служител при 5 РУ СДВР на лицето К. Ш..Той бил неграмотен и поради тази причина обясненията му били снети от друго лице.Преди да бъде съставен какъвто и да било документ,същият се прочитал на лицето и той се подписвал.Така се процидирало и с други съобщения до това лице.В последствие документите от проверката не са връчени на лицето,което не било намерено и така проверката завършила с вътрешен протокол.

В рамките на съдебното производство при извършеното от ответника оспорване на автентичността на подписите,положени от лицето К. И. Ш. след думите управител и гл.счетоводител в трудовата книжка на името на Г. В. П. бе допусната и назначена съделно графологическа експеритза.От заключението на вещото лице Д. В. в с.з. на 15.03.2022г и устните му разяснения се установи по безспорен начин,че подписите

след думата управител в правоъгълния печат на стр.14 и след думата гл.счетоводител в правоъгълния печат на стр.15 на трудова книжка ,издадена на Г. В. П. са положени от К. И. Ш..

Съдът кредитира заключението на вещото лице като обективно и логично,подкрепящо се от останалите писмени и гласни доказателства и най вече от показанията на свид.Н. и К..Пи това положение съдът намира оспорването за неуспешно проведено,а по същество намери за нужно да заяви,че дали едно лице е неграмотно или не се определя от степента на неговото образование и интелектуални способности,а уменията да полагаш подпис и да извършваш търговска дейност не зависят от обстоятелството дали едно лице е грамотно или не.Приети са и писмени доказателства,неоспорени от страните-а именно трудовия договор на жалбоподателя,длъжностната характеристика,заповедта за прекратяване на трудово правоотношение и фишове за заплащане на заплати за определени периоди.Приет е и отчет за приходите и разходите на К. 32 ММ Е. за 2017г,2018,2109,които са подписани с електронен подпис от лице на име Д. М. А. на 26.09.2020г.

При горните фактически констатации, настоящият състав на Административен съд – София град, направи следните правни изводи:

Оспореното решение е валидно и допустимо.

Решението е постановено в едномесечния срок по чл.117, ал.3, изр.1 от КСО. Издадено е от директора на ТП – С. град на НОИ, който е компетентен орган съгласно чл.117, ал.3 от КСО. Обективизирано е в посочената в същата разпоредба писмена форма и е със съдържание, регламентирано в чл.59, ал.2 от АПК. Отговаря на изискването за мотивираност съгласно чл.117, ал.3 от КСО. От обстоятелствената част на оспорения акт недвусмислено се изяснява, че контролиращият административен орган споделя извода на издателя на административния акт за наличие на предпоставките по чл.114, ал.2, т.2 от КСО за възстановяване на добросъвестно получени суми от обезщетения за ползвани отпуски за временна неработоспособност по 8 болнични листа, издадени на жалбоподателя в периода от 06.02.2017 г. до 17.03.2020 г. Същият е приел, че разпореждането, предмет на контрол, е издадено от компетентен административен орган. Съгласно чл. 114, ал. 3 от КСО това е длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт. В настоящия случай Разпореждане № РВ-3-21-00774104/30.06.2020 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО при ТП на НОИ – С. град, който е материално и териториално компетентния административен орган да стори това съгласно нормата на чл.114, ал.3 от КСО.

Разпореждането е обективизирано в изискуемата писмена форма и съдържа реквизитите по чл.59, ал.2 от АПК. В него са посочени наименованието му, издателят и адресатът му, фактическите и правни основания за издаването му, ясна разпоредителна част, начин и срок за обжалване.

Съдът намира, че същото е издадено при съществено нарушение на

административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона, т.е. налице са отменителните основания по чл.146, т.3, т.4 и т.5 от АПК.

Съображенията са следните:

Оспореното разпореждане представлява индивидуален административен акт и издаването му следва да бъде подчинено на правилата на АПК. Съгласно чл.35 от АПК, такъв акт се издава след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени.

В конкретния казус, административният орган е приел за „категорично установено, че за лицето не е възникнало основание за осигуряване при този осигурител /К. 32 ММ Е./. Тази преценка е формирал след извършена проверка по реда на чл.107 от КСО, в хода на която са издадени задължителни предписания за заличаване на подадените по отношение на жалбоподателя данни по чл.5, ал.4 от КСО от осигурителя К. 32 ММ Е.. Заличаването е извършено служебно по реда на чл.3, ал.13 от Наредба № Н-8/29.12.2015 г. като е прието, че предписанието не е изпълнено от адресата в указания срок.

При проверка и анализ на доказателствената съвкупност съдът не установи документи или данни, които да потвърждават изводите на административния орган, а още по-малко такива, които да имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане на суми за осигурителни плащания на жалбоподателя.

В мотивите на задължителни предписания № ЗД-1-21-00715284/14.01.2020г е посочено, че осигурителят К. 32 ММ Е. следва да заличи основни данни за лицата за които са подавани по чл.5 ал.4 от КСО за периода от 01.03.2016-31.07.2019г.

Задължителното предписание е връчено чрез залепване на съобщение на таблото на ТП на НОИ – С. град по реда на чл.110, ал.4, изр.2 от КСО без да са били налице предпоставките за това.

Разпоредбата на чл.110, ал.4 от КСО дава възможност за връчване на разпореждания, актове за начет и задължителни предписания чрез поставяне на съобщение на таблото за обявления в териториалното поделение на НОИ или на интернет страницата на НОИ за срок от 7 дни, НО САМО КОГАТО не може да бъде връчено на отговорните лица лично срещу подпис, чрез лицензиран пощенски оператор с обратна разписка на посочен адрес или на съответния адрес по чл.18а, ал.8 от Административнопроцесуалния кодекс или по електронен път по реда на Закона за електронното управление. В административната преписка липсват каквито и да е доказателства, че е направен дори опит за лично връчване на задължителните предписания на управителя на К. 32 ММ Е., в качеството му на отговорно лице /или на надлежно упълномощено лице/, както и за опит това да бъде направено по някой от другите, предвидени и посочени в изр.1-во способности. В тази насока депозирените показания на свидетелите Н. и К. показват, че при настойчивост от органите по осигуряването довеждането на управителя К. Ш. и снемането на обяснения от него е

възможно да се осъществи в сградата на 5 РУ на СДВР, поради което и по същия начин е могло да се извърши и връчването на процесните задължителни предписания. Следователно, предпоставките по чл.110, ал.4, изр.2 от КСО не са били налице. Връчването чрез залепване на съобщение е ненадлежно. Задължителните предписания не са влезли в сила и не са могли да породят желаните правни последици, в т.ч. да доведат до законосъобразно заличаване на данните по чл.4, ал.5 от КСО за Г. В. П...

Т.е. заличаването е поискано от страна на ТП на НОИ – С. град преди влизане в сила на задължителните предписания и преди да са предприети каквито и да е действия по връчването му.

Разпоредбата на чл.3, ал.13 от Наредба № Н-8/29.12.2015 г. урежда правната възможност при неизпълнено в срок, влязло в сила задължително предписание по чл.108, ал.1, т.3 от КСО за заличаване на данни, подадени с декларация образец № 1 за лицата по чл.4, ал.1, 3, 5, 7, 9 и 10 от КСО, Националният осигурителен институт да заличи същите данни като подаде декларация образец № 1 на електронен носител по реда на наредбата.

Не на последно място следва да се посочи, че пр епратката в Задължителни предписания № ЗД-1-21-00715284/14.01.2020г. към констативния протокол № КВ-5-5-21-00715006/14.01.2020г. „крайна констатация“ от извършената проверка, че „не са изпълнени условията на чл.10, ал.1 от КСО и ; 1, т.3 и т.12 от ДР на КСО“, както и че „данните, подлежащи на заличаване, са подадени незаконосъобразно и изброените лица нямат качеството на осигурени лица, тъй като не са упражнявали трудова дейност, за която да е настъпило основание за осигуряване по КСО“, не кореспондира с фактите по делото. Не става ясно как са направени така обективизираните заключения, след като не са изложени конкретни мотиви за това, а в частта „мотиви“ са цитирани само правните дефиниции за понятията „осигурител“, „предприятие“, „осигурено лице“ и „действителен стаж“. Изводът, че жалбоподателят не е упражнявал трудова дейност, а декларираният му осигурителен стаж и доход са недействителни, не е аргументиран. От една страна, нито в задължителните предписания, нито в процесното разпореждане са изложени съответни съображения, а от друга страна: по делото се събраха достатъчно убедителни доказателства в противната посока. Установи се, че жалбоподателят е започнал работа при К. 32 ММ Е. през януари 2016 г. Трудовият му договор е сключен в писмена форма и представен в хода на съдебното производство от Г. П., заедно с фишове за заплати за периода от м.01.2016 г. до м.09.2017 г. вкл. и отчети за приходите и разходите за периода 2017-2019г. За сключването на трудовия договор е подадено Уведомление по чл.62, ал.3 от КТ. По силата на същия жалбоподателят е изпълнявал длъжността технически секретар. Получавал редовно трудовото си възнаграждение – ежемесечно, в края на съответния месец /обикновено на 30-то число/ и се подписвал в фишове за заплати. То доказва наличието на валидно сключено трудово правоотношение между Г. П. и К. 32 ММ Е., както и реално осъществявана трудова дейност от първия в периода от 21.01.2016 г. до 24.07.2019 г.

Предвид гореустановените факти и в съответствие с разпоредбата на чл.10, ал.1 от КСО се налага извода, че от 21.01.2016 г. за жалбоподателя е възникнало осигуряване, тъй като от тази дата той е започнал да упражнява трудова дейност. От този ден за работодателят му К. 32 ММ Е. е възникнало задължение да внася за него осигурителните му вноски. Следователно жалбоподателят е придобил качеството „осигурено лице“ по смисъла на § 1, ал.1, т.3 от КСО, а [фирма] е имал качеството „осигурител“ по смисъла на чл.5, ал.1 от КСО в периода, в който същият е ползвал отпуск поради общо заболяване.

Действително от писмото на ТД на НАП С. се установява, че осигурителя К. 32 ММ Е. е длъжник на големи по своя размер публични задължения, сред които и осигурителни вноски. Н. на осигурителни вноски не следва механично и безкритично да се приема като единствено и достатъчно условие за липса на реален и действителен трудов и осигурителен стаж, нито пък да се приема като фактор, водещ до липса на качеството „осигурено лице“ на жалбоподателя и липса на качеството „осигурител“ за дружеството, в което той е полагал труд. Това следва и от разпоредбата на чл.10, ал.1 от КСО, според която осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл.4 или чл.4а, ал.1 и продължава не само за времето, в което се внасят, но и във времето, в което са дължими осигурителни вноски. Обратното разбиране е погрешно, още повече че тази разпоредба ясно сочи момента до който продължава осигуряването, а именно: „до прекратяването на трудовата дейност“, а не до момента, в който са били внасяни осигурителни вноски.

Горното сочи и на друг извод, а именно: че жалбоподателят добросъвестно е получил паричните обезщетения /в общ размер на 10674,84 лв./ за периодите, в които е ползвал отпуск поради общо заболяване, по 8 броя болнични листове, издадени по времето, в което се е намирал в действително трудово правоотношение с К. 32 ММ Е..

Съгласно чл.114, ал.2, т.2 от КСО, добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица освен ако след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане. В случая, такива нови документи или данни липсват.

За пълнота на изложението следва да се посочи и друго: трудовото правоотношение между жалбоподателя и К. 32 ММ Е. е възникнало на основание сключен писмен трудов договор. Законът регламентира стабилност на трудовото правоотношение по императивен начин, гарантира сигурност на страните при осъществяването на трудовите им права и задължения и обезпечава спазването на принципа на закрила на труда, формулиран в чл.1, ал.3 от КТ. Това важи и за органите на НОИ, поради което ако същите са счели, че трудовият договор, сключен между П. и К. 32 ММ Е., е недействителен, е следвало да изпълнят задължението си, произтичащо от

разпоредбата на чл.74, ал.3 от КТ. Според нея, в случаите, когато контролен или друг компетентен орган сметне, че трудовият договор е недействителен на някое от основанията, посочени в ал.1, той незабавно сезира съда, за да се произнесе по действителността на трудовия договор. В настоящия случай доказателства относно инициране и провеждане на подобно съдебно производство не са ангажирани. Вместо това, контролният орган при НОИ без наличието на съдебен акт и след формално проведена „проверка“ по чл.107 от КСО, на практика и по същество е оспорил действителността на трудовия договор на П.. Съгласно разпоредбата на чл.75, ал.5 от КТ страните не могат да се позовават на недействителност на трудовия договор или на отделни негови клаузи, докато тя не бъде обявена и решението за обявяването ѝ не бъде връчено на страните. Едва след отговора на този въпрос от единствения компетентен орган - съответния районен съд, и влизане в сила на съдебния акт би било налице основание за издаване на предписание за заличаване на данни от регистъра на НОИ. Трудовите правоотношения са особен вид договорни отношения и тяхната правна уредба почива на разпоредбите, разписани в Кодекса на труда. Само за неуредените случаи, и то когато е налице препараща разпоредба, се прилага общото законодателство.

Мотивите и изводите на административния орган, освен че не са подкрепени със съответни доказателства, са и в противоречие с чл.48, ал.1 и ал.3 от Конституцията на Република България, според които гражданите имат право на труд и всеки гражданин свободно избира своята професия и място на работа. Те противоречат и на основната цел на общественото осигуряване, а именно: да се създаде хуманна и устойчива социално-осигурителна система, даваща гаранция за минимален необходим стандарт на живот и защита на осигурените лица от конкретни видове социален и икономически риск.

Предвид всичко гореизложено се налага извода, че оспореното Р.-21-538/14.08.2020 г. на директора на ТП на НОИ – С. град, както и потвърденото с него Разпореждане № РВ-3-21-00774104/30.06.2020 г. на ръководителя на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване е постановено при допуснати съществени нарушения както на процесуалния, така и на материалния закон и не съответства на целта на закона. С оглед на това то е незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

Така мотивиран, Административен съд – София град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ **КАТО** **НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО** Решение 1040-21-538/14.08.2020 г. на директора на ТП на НОИ – С. град, както и потвърденото с него Разпореждане № РВ-3-21-00774104/30.06.2020 г. на ръководителя на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване, с което на основание чл.114, ал.2, т.2 и чл.114, ал.3 от КСО, е разпоредено на Г. В. П. да възстанови добросъвестно получените парични обезщетения поради общо заболяване /парично обезщетение при нетрудова

злополука за периода от 06.02.2017 г. до 17.03.2020 г./, в общ размер на 10674,84 лв..

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: